

Thesavrvs|| Locorvm|| Commvnivm|| Jvrisprvdentiaē

Barbosa, Agostinho

Lipsiaē, 1697

Cap. XXIII. Fidejussor.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80071](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80071)

IIX.

Quoties quis rogatus est hereditatem restituere, toties id restituere debet, quod iure hereditario habet.

Ratio: quia Testator de illo tantum sensisse videtur, quod hereditatis appellatione continetur.

Exemplum: Prælegata igitur & Fideicommissa non sunt restituenda. *l. 96. in fin. de Leg. 3.* quatenus scilicet à cohæredes sunt relicta. *Gail. l. 2. obs. 135.*

Limita: nisi verba essent universalia. *Brunnem. ad d. l. 96. n. 2.*

IX.

Quoties quis rogatus est omne id restituere, quod ex hereditate ad eum pervenit, toties restituit, quod quocunque titulo ex hereditate habet, quia sic Testator de omnibus sensisse videtur, quæ ab herede percipiuntur. *l. 16. Cod. de fideicommissis.*

CAP. XXIII.
Fidejussor.

Axioma I.

Cuiusque competit libera de rebus suis disponendi facultas, illi competit etiam potestas fidei iudicandi. Quia in fidei iussione obligantur res pro alieno debito. Pupillus igitur nequit fidei iudicare sine tutoris autoritate, sicut nec minor Curatorem habens. *l. 3. C. de rescriptis minorum.*

Limita: ut procedat, nisi quis lege in specie prohibeatur fidei iudicare uti mulier & miles. *l. 31. C. locat.*

II.

Fidei iussoribus & aliis intercessoribus iura facile subveniunt. vide *Cujac. ad lib. XI. Respons. Papin. in l. 9. de usur.*

III.

Fidei iussio habetur pro solutione. *Bartol. in l. rescripto 6. §. 1. de muner. & honor. quem vide omnino in l. statu liberos 3. §. si quis sic accepit 12. de statulib. quod statutum, de carcerando debitore non solvente, non habet locum contra eum, qui fidei iussorem præstat, & Bald. in l. fin. C. ad Legem Falcid. dicit, quod si creditor contendat de fidei iussore, tunc fidei iudicare est solvere.*

IV.

Fidei iussorem invenire, non cuius facile. *Novell. 88. cap. 2. §. 1. & ibi Gothofr. l. 33. §. 2. Cod. de Episcop. & Cler. Cujacius ad cap. pen. extr. de don. inter vir. & uxor. fac. l. 2. §. pen. de iudic. A. Faber in Cod. suo de Cunct. furios. definit. 6. num. 2.*

V.

Fidei iussorem ab aliquo exigere, contumelia quædam est, quasi sit ejus fides dubia. *l. 17. in fin. de testam. tut. Cujac. in Papin. lib. 5. quest. ad l. 8. de prætor. stipulat.*

VI.

Fidei iussor indemnitas habet quoque privilegium excussionis. *Gail. l. 2. obs. 27. Speckh. 3. cl. 1. 9. 32. Besold. thes. pract. verb. Schadlosbürg/ non verò, qui se ut principalem constituit, de se sich verschreibt als ein Selbstschuldner / dis-*

sent. *Gail. l. 2. obs. 28. vid. Besold. thes. pract. h. verb.*

VII.

Confidejussores, quise pro indiviso obligant, die sich samt und sonders für eine Summe versprechen/ non gaudent beneficio divisionis. *Hering. de fidejuss. cap. 17. num. 55. Schneidew. tit. Instit. de oblig. rubr. de Pactis num. 19. Besold. Thesaur. pract. verb. unverschiedene Bürgen. Speidel. in Notabil. verb. sämtlich und sonders lich.*

IIX.

Ad fidei iussorem fidei iussoris seu succedaneum fit regressus, si primus labatur ad inopiam. *Speckhan. 3. Class. l. quest. 32. Besold. thes. pract. verb. Rückbürg.*

IX.

In causâ criminali admittuntur interdum fidei iussores, qui reum iudicio sisti, vulgò auf ein wiederstellen/ sub certâ pecuniæ summâ promittant, ad quam tenentur, si reus aufugiat, so hoch sie ihn ausgebürget haben. *l. 1. 2. & 4. ff. de custod. reor. Reus tamen in flagranti crimine deprehensus vel fugâ delicti, non relaxatur sub fidei iussoribus. Coler. decis. 107. Wehner. in obs. pract. verb. Handhaffige That.*

X.

Fidei iussio præstita sub pœnâ corporali nulla est. *Viv. 2. decis. 215.*

XI.

Fidei iussor potest agere ad liberationem (1.) si diu in obligatione steterit, (2.) si debitor bona dilapidet, (3.) si solvere condemnatus sit. *cap. fin. X. de fidejuss. Gail. l. 2. obs. 29.*

XII.

Tempore solutionis prorogato debitori non liberatur fidei iussor, nisi ad certum tempus fidei iusserit. *l. 7. C. locat. l. 13. §. 1. ff. eod. Gail. l. 2. obs. 30. Myñs. Cent. 6. obs. 53.*

CAP. XXIV.

Fides bona & mala.

vid. supra lib. 2. cap. 20.

Axioma I.

Omnes contractus sunt bonæ fidei. *l. 4. C. de Obligation. & Action. Huic regulæ gravissime communis illa distinctio in contractus bonæ fidei & stricti juris in l. 13. C. de pact. l. 3. C. in quibus causis, in integr. restit. l. 3. C. de reb. cred. fundata videtur obstat. Unde declarationis gratia notandum vocem bonæ fidei dupliciter sumi: (1.) quatenus opponitur negotiis stricti juris, & hoc in sensu superior regulæ fallit. (2.) Quatenus opponitur malæ fidei & dolo, & hætenus rectè ea procedit. adde *l. 11. §. 1. & l. seq. ff. de dolo l. 10. in pr. Mand. Pac. An. Cod. h. num. 5. & 6. Bachov. 6. disput. de Act. th. 17. aliter hanc difficultatem dissolvit Gifan. ad. d. l. 4. & Rittersh. 31. diff. 9.**

II.

Bona fides etiam est incredulitas, seu alteri non credere, licet verum denunciandi. *l. pen. pro emt. Quin*